

New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

A woman with long brown hair, wearing a green jacket and a tan hat, is seen from behind. She is holding the hat over her head with both hands. The background is a dramatic sky with dark clouds and bright lightning bolts. The ground appears to be a flat, open landscape.

Suvine vihmavaling

Originaali tiitel:
Barbara Freethy
Summer Rain
Lightning Strikes Trilogy #3
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või kasutusel fiktiivselt. Igasugused sarnasused tegelike sündmuste, paikade, organisatsioonide, elavate või surnud isikutega on puhas kokkusattumus.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

© Copyright 2016 Barbara Freethy
All Rights Reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E01373220
ISBN 978-9949-82-535-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

PROLOOG

Ta plartsatas hooga vette, nii et halastamatu jõud tiris teda mere-sügavusse. Ta rabeles kõigest väest, et uuesti pinnale tõusta, kuid polnud kindel, kas on selleks võimeline. Tema kopsud olid lõhkemise äärel. Pea käis ringi. Ta suutis vaevu mõelda. Ta vajab meeleheitlikult hapnikku.

Ta peksis käte ja jalgadega vett, kuni hakkas viimaks kerkima. Pinnale jõudes hakkas ta kiiresti õhku ahmima. Ta oli põleva jahi jäänustest meetrite kaugusel. Plahvatus oli veesõiduki täielikult purustanud. Kui kiiresti oli kõik muutunud!

Tema pea kohal kärgatas kõu, taevas sähvisid piksenooled. Ta ujus pimeduses, lastes välgunooltel endale teed näidata. Ta polnud eales varem pikse väesse uskunud, kuid praegu tundis ta selgesti, et ümbritsev õhk ja vesi on elektrist laetud.

Sina leiad piltmõistatuse viimase tüki. Sina paljastad tõe. Tema peas kumisesid vanavanaema sõnad.

Varem polnud ta seda ettekuulutust mõistnud.

Ta polnud Aliciat uskunud, kui õde väitis, et pikne näitab talle kõike mis vaja.

Ja ta oli kahelnud, kas vend Jake nägi tõepoolest ilmutust nende surnud isast vahetult enne seda, kui isa lennuk Mehhiko džungli kohal alla kukkus.

Ta oli mitu kuud arvanud, et nad on kõik peast põrunud ja pole olemas mingisugust vandenõu ega lahendamist ootavat saladust.

Nüüdseks oli ta hakanud uskuma. Aga kas tõe märkamine oli tal liiga palju aega võtnud?

Äike taandus. Teda ümbritses pimedus. Oli palav suveöö ja vihm pladises talle aurava dušina lagipähe.

Nähtavus oli alla poole meetri, aga ta pidi edasi liikuma. Kaalul oli inimeste elu, kaasa arvatud tema enda oma.

Ta ujus kiiremini, kuni põrkas vastu midagi kõva ja rasket. See oli inimkeha.

Tema süda jättis löögi vahele.

Teda haaras õud.

Oh jumal! Kas ta oli hiljaks jäänud?

ESIMENE PEATÜKK

Kaheksa päeva varem

Terve pärastlõuna olid Texase taevalaotuses liikunud tormipilved, mis iga hetkega tumenesid ja tihenesid. Dani Monroe oli sirgunud Texase osariigi lõunapoolses linnas Corpus Christis ja suviste tormidega harjunud, aga ta oli lootnud, et täna on kuiv ilm ning et noorema õe pulmad mööduvad päikesepaistes ja õnnes.

Mitte et Aliciat tormi saabumine morjendaks, mõtles Dani ja vaatas oma lapsepõlveaegse magamistoa aknast välja. Kunagi oli ta jaganud tuba Aliciaga. Õde oli juba aastaid äikest jahtinud, pälvinud auhindu draamatiliste äikesetormipiltide eest ja lootnud leida piksesähvatustest lahenduse nende isa kadumise mõistatusele.

Pikne oli Alicia jaoks värv tõe juurde või vähemalt seda uskus ta ise. Dani polnud selles nii kindel, ehkki pidi möönma, et viimase kuue kuu sündmusi oli keeruline loogiliselt põhjendada. Ja Alicia polnud ainuke, kes oli hakanud esivanemate pikselegende uskuma. Ka nende vend Jake oli sellega kaasa läinud. Vahetult enne seda, kui Jake'i lennuk Mehhiko džungli kohal alla sadas, oli vend väidetavalt näinud valgussähvatuses nende isa. Sama nägemus oli kordunud mitu päeva hiljem, kui Jake oli armastatud naise elu eest võidelnud.

Nii Alicia kui ka Jake olid veendunud, et isa hukkumist kümne aasta taguses tormises lennuõnnetuses ümbritsesid salapärased asjaolud. Viimase aasta jooksul oli nende teooria saanud mõningast kinnitust, kuid kindlad asitõendid puudusid ning nad tundsid end veelgi närusemas seisus kui varem.

Dani tahtis, et kogu see jant lõpeks. Soov oli peaaegu meeleheitlik. Aga ta ei suutnud mineviku eest kuidagi põgeneda, kuidas ta ka ei proovinud.

Ta ohkas. Pagana tormipilved, mis panid ta jälle äikesele mõtlema! Täna pidi olema rõõmus ja õnnelik päev. Ta ei tahtnud kurb olla. Aga see polnud üksnes ilm, mis temas nostalgiat ja igatsust tekitas. Täna oli isa puudumist eriti selgesti tunda.

Wyatt Monroe ei saanud Aliciat altari ette saata. Ta ei saanud lak-sata Alicia peigmehele Michael Corderole vastu selga ja käskida oma plikatirtsu eest hoolitseda. Ta ei saanud vaielda oma naise Joannaga ega seista pulmafotodel vanima poja Jake'i kõrval.

Ja ta ei saanud öelda oma keskmisele lapsele, et pole mõtet end mahajääjana tunda, kuna Jake ja Alicia olid temast varem armastuse leidnud. Dani isa oli emast rohkem märganud ebakindlust, mida tütar oli üritanud varjata – see oli keskmise lapse sündroom. Dani polnud vanim ega noorim, järelikult pidi ta olema parim. Ta tundis seda vajadust ikka veel ja üritas sellega leppida, sest tänu sellele pingutas ja töötas ta rohkem, püüdlmaks täiuse poole.

Ent teisest küljest ei vajanud Dani isalt lohutussõnu. Ta ei otsinud armastust. Tal oli Washingtonis karjäär. Ta töötas USA Texase osariigi senaatori Ray Dilloni õigusassistendina. See oli pikaajalise unelma täide-minek.

Ta oli alustanud seitse aastat tagasi Dilloni Corpus Christi kontoris ja praegu töötas Kapitooriumis koos seadusandjate ja lobistidega ühe Senati tähtsaima mehe alluvuses. Seda meest ootas mitte väga kauges tulevikus presidendikandidatuur. Dani elu oli hullumeelne, ent meeldiv, ja juba homme pidi ta selle juurde naasma, et unustada kõik mõtted Texasest.

Tema selja taga avanes magamistoa uks ja ta pööras ümber, kui Alicia tупpa astus. Õde kandis lühikest roosat lillelist hommikumantlit. Tema pikad tumedad juuksed olid kuklale stiilsesse lõtva krunni kinnitatud ja pulmameik rõhutas tihedaid musti ripsmeid, tumedaid silmi ning säravat oliivkarva jumet. Alicia ladinapärase välimuse oli pärit isalt, kuid Dani oli pärinud ema heleda naha, rohelised silmad ja tumelblondid juuksed.

Nad nägid välja nagu öö ja päev ning nende iseloomud olid sama-võrd erinevad, kuid ometi sidus neid tugev õearmastus.

„Sa oled kaunis, Alicia.“ Danil tõusis klomp kurku. „Ja sa pole veel pulmakleiti selga pannudki.“

„Aitäh! Sinu kohta võiks sama öelda. Mida sa pruutneitsikleidist arvad?“

Dani heitis pilgu kapiuksele täispikkuses peeglisse, kui Alicia talle lähenes. „See meeldib mulle. Võib-olla kannan seda veel kunagi.“ Siidne sinakasroheline peente õlapaeltega kleit sobis talle nagu valatult. Lühike kleit sobinuks pigem kokteiliõhtule kui pruutneitsile kandmiseks.

„Vaidlesime emaga sel teemal pikalt,“ teatas Alicia. „Tema soovis traditsioonilisemat kleiti. Sa oled mulle tänu võlgu, Dani.“

Dani naeratas. „Hästi. Kui mina abiellun, võid sinagi endale kleidi valida.“ Ta pöördus noorema õe poole. „Arvasin, et Katherine on nüüdseks juba kohal,“ lisas ta, viidates Jake'i kallimale, kes pidi samuti väikesest pruudipeost osa saama.

„Ta on alumisel korrusel ja tuleb kohe üles. Ema sõnul on limusiin poole tunni pärast kohal, et meid kirikusse viia. Ta tahab, et kõik läheks plaanipäraselt.“

„Kindlasti lähebki,“ kostis Dani naeratades, kui märkas Alicia pilgus murelikkust. „Tänane päev on täiuslik.“

„Ma loodan ka. Seni on küll tunne, nagu oleksin rasket tööd teinud.“

„Varsti algab lõbusam osa.“

Alicia noogutas. „Kõige rohkem ootan ma mesinädalaid.“

„Kas Jake ja Katherine teevad juba pulmaplaane?“ uuris Dani.

„Pole kuulda olnud. Kuigi nad on ametlikult kihlatud ja elavad koos, pole neil kuupäeva paika panemisega kiiret. Neil on lihtsalt hea meel, et ema on minu pulmadele pühendunud. Kohe kui pidu läbi saab, hakkab ta neile survet avaldama, et nad kiriku ja peopaiga välja valiksid. Kuulsin Katherine'i rääkimas midagi järgmisest kevadest, aga eks näis. Ta harjub praegu oma haiglatööga. Tal kulus arstiks õppimisele nii palju aastaid, et arvatavasti tahab ta mõneks ajaks karjääri esikohale seada.“

„Kõlab loogiliselt.“

Alicia kõndis akna juurde ja silmitses halli taeva laotust. „Paistab, et hakkab sadama.“

„Usun, et jõuate enne töotusi vahetada, aga mul on hea meel, et otsustasite seda siseruumides teha.“

„Sama siin. Kaalusin ka õues abiellumist, aga kui väljas ei sajak, leemendaksime kõik higist. Texase suved pole kunagi jahedad.“

„Tõsi. Soovin lihtsalt, et fotodele jääks päikeseline päev.“ Dani vakatas. „Aga võib-olla sobibki tänane ilm mu piksejahtijale paremini.“

Alicia naeris ja pöördus tema poole. „Tegelikult eelistaksin täna äikesest hoiduda. See külvab harilikult kaost ja muutusi.“

„Kas äike või sina?“ aasis Dani.

„Võib-olla mõlemad.“ Alicia tõsines. „Mul on hea meel, et sa tulid, Dani. Tean, et sul on tööl väga palju tegemist.“

„Mitte nii palju, et ei saaks sinu pulmas osaleda. Ma ei tahaks su erilisest päevast ilma jääda. Aga tõtt-öelda pean sel nädalavahetusel ka pisut tööd tegema. Senaator Dillon tahtis, et ma teda homsel üritusel esindaksin. Tegemist on lindi läbilõikamisega pargis, mis rajati ühe naissoost kongressiliikme auks, kes mõni aeg tagasi lennuõnnetuses hukkus.“

„Mäletan seda,“ noogutas Alicia. „See juhtus kaks aastat pärast isa surma ja õnnetuse asjaolud meenutasid mulle toda hirmsat ööd, mille meie pidime läbi elama. Iga kord, kui kuulen järjekordsest lennuõnnetusest, tunnen samasugust kabuhirmu ja ebakindlust nagu neil esimestel päevadel, kui lootsime imele, mida ei tulnudki.“

„Ma tean.“ Dani kahetses, et oli selle teema üles võtnud. „Ärme räägime sellest rohkem. Ja ära karda, et ma juba enne pulmavastuvõtu lõppemist minema torman. Too pargiüritus toimub alles homme pärastlõunal kell neli. Sina ja Michael olete selleks ajaks mesinädalatele sõitnud.“

„Ma ei kardagi.“

„Tore, sest ema tegi juba nipsaka märkuse, kuidas ma oluliste pereürituste ajal alati tööasju ajan.“

„Pole midagi, Dani. Minu arvates on imetore, et sa teed oma tööd sellise kirega. Olen sinu auahnust alati imetlenud. Minul sellist

tarmukust ei jätku. Tean, et ühel päeval muudad sa maailma,“ lisas Alicia naeratades.

„Kas just kogu maailma, kuid üht-teist tahaksin muuta küll. Aga jäägu see jutuajamine teiseks päevaks. Tahan sinuga hoopis millestki muust rääkida.“ Ta õngitses käekotist tumelilla sametkotikese ja selle seest kuldsõrmuse. „Meie vanavanaema pärandas mulle laulatussõrmuse – arvan, et peaksid selle endale saama. Kanna seda täna. See toob sulle õnne.“

Alicia tõstis protestiks käe. „Mitte mingil juhul. Mamich andis selle sulle. See on sinu õnn, mitte minu oma.“

„Sa tead, et ma ei usu maiade maagiasse. Aga kuna sina usud, tähendab sõrmus sulle rohkem.“ Dani jättis ütlemata, et oli sõrmusest mõtteid mõlgutanud juba sestpeale, kui Jake selle Mehhikost tõi ja talle andis. Mingil seletamatul põhjusel tekitas see temas veidra tunde – sõrmus ühendas teda millegi arusaamatuga, millest ta ei soovinud rohkem teada saada.

„Anna andeks, Dani, aga ma ei saa seda vastu võtta,“ sõnas Alicia kindlameelselt pead raputades. „Selle laulatussõrmuse pani vanavanaisa meie vanavanaema sõrme. Tema soovis, et sina saaksid selle endale. Ta ütles, et see annab sulle jõudu. Ja et sul läheb seda tarvis.“